

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1365/2023
22.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Јасмине Стаменковић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миљан Грбовић, адвокат из ..., против туженог Јавно градско саобраћајно предузеће „Нови Сад“ са седиштем у Новом Саду, кога заступа пуномоћник Снежана Кнежевић Бојовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3809/22 од 27.09.2022. године, која је исправљена решењем истог суда Гж1 3809/22 од 01.02.2023. године, у седници одржаној 22.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3809/22 од 27.09.2022. године, исправљене решењем истог суда Гж1 3809/22 од 01.02.2023. године, у делу којим је одбијена жалба туженог, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3809/22 од 27.09.2022. године, исправљене решењем истог суда Гж1 3809/22 од 01.02.2023. године, у делу којим је одбијена жалба туженог.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1311/20 од 27.05.2022. године, која је у делу одлуке о трошковима исправљена решењем истог суда П1 1311/20 од 20.12.2022. године, ставовима првим и другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да исплати тужиоцу на име разлике између припадајуће и исплаћене зараде за период од 01.06.2017. године до 31.12.2019. године износ од 2.831,71 динара са законском затезном каматом од 28.02.2022. године до исплате и износ од 932,41 динара на име обрачунате затезне камате до 28.02.2022. године на износ главног дуга. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да накнади тужиоцу трошкове поступка у износу од 80.300,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3809/22 од 27.09.2022. године, која је у делу одлуке о трошковима поступка исправљена решењем истог суда Гж1 3809/22 од 01.02.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба

туженог и преиначено решење о трошковима поступка садржано у првостепеној пресуди тако што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка преко износа од 63.800,00 динара са траженом затезном каматом. Ставом другим изреке, одбијене су жалба туженог у преосталом делу и жалба тужиоца у целости и првостепена пресуда потврђена у преосталом побијаном делу. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је одбијена његова жалба, тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној код утврђења да цена рада коју је тужени примењивао пре почетка примене Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава, није била утврђена у складу са одредбама тада важећег Колективног уговора туженог. Наведено из разлога што тужени приликом исплате зарада није исцрпио планирану масу средстава за зараде и преостала расположива неутрошена средства за 2014., 2015., 2016., 2017., 2018. и 2019. годину, у износима утврђеним у првостепеној пресуди. На наведене износе примењено је умањење од 10%, односно умањење 5%, у складу са Законом о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата код корисника јавних средстава.

Према становишту Врховног суда, другостепени суд је дао правно релевантне разлоге за своју одлуку на којима је заснована примена материјалног права. Побијана одлука којом је тужиоцу досуђена разлика зараде у утуженом периоду донета је применом релевантних одредаба Закона о раду, Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава, Закона о јавним предузећима и Уредбе о начину и контроли обрачуна исплате зараде у јавним предузећима. Послодавац је дужан да запосленом исплати уговорену зараду у складу са Колективним уговором послодавца и закљученим уговором о раду и суд штити право запосленог на исплату уговорене зараде. Закон о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава примењује се на кориснике јавних средстава, али применом прописаног умањења на основицу која је утврђена правилним множењем цене радног часа са коефицијентом предвиђеним Колективним уговором послодавца и фондом часова рада. Таква одлука другостепеног суда у складу је са правним ставом Врховног суда о наведеном правном питању и стога не постоји потреба за уједначавањем судске праксе о овом питању, нити за новим тумачењем права. Не постоји ни потреба за разматрањем питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, а у посебној ревизији туженог нису наведени аргументи за прихватање одлучивања о ревизији по основу члана 404. ЗПП.

У складу са наведеним, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора износи 2.831,71 динара и очигледно не прелази износ новчаног цензуса за изјављивање ревизије из члана 403. став 3. ЗПП, због чега ревизија туженог није дозвољена.

У складу са изнетим, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић